U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. M.,** zastoupen JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2008, čj. OAM-364/LE-PA03-PA03-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2009, čj. 56 Az 104/2008 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Alžbětě Prchalové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl v záhlaví blíže označený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byla stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutečnosti a fakta uváděná stěžovatelem v průběhu stávajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou shodné s těmi, pro něž již žádal v předchozích řízeních. Žalovaný tak nedospěl k závěru, že by stěžovatel uváděl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud po provedeném jednání shledal postup žalovaného i jeho rozhodnutí zákonným, neboť i on dospěl k závěru, že stěžovatel v žádosti neuváděl, že by došlo ke

změně oproti stavu, kdy žádal o mezinárodní ochranu poprvé, a nezmínil ani nové důvody žádosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že při jednání dne 13. 11. 2009 uvedl skutečnosti, které odůvodňují jeho žádost o azyl, soud se ale jimi nezabýval s poukazem na zákonnou povinnost vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Žalovaný provedl pouze formální kroky, aby rozhodnutí mělo náležitosti, ale stěžovatelovu výpověď a jím předložené důkazy neprověřil a odkázal na předchozí rozhodnutí. Za tohoto stavu jsou tak rozhodnutí žalovaného i krajského soudu nepřezkoumatelná. Stěžovatel dále tvrdí, že se důvodně obává o svůj život a též o celou svou rodinu, neboť se bojí pronásledování ze strany kyrgyzských státních orgánů. Má za to, že jeho případ je hoden zvláštního zřetele v souladu s § 14 zákona o azylu a minimálně mu měla být udělena doplňková ochrana. Z uvedených navrhl, aby nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o jiné důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že námitku týkající se důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu stěžovatel v žalobě neuvedl, ač tak učinit bezpochyby mohl. Tato námitka je proto nepřípustná.

Soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. též pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se zdejší soud v obecné rovině zabýval v rozsudku z 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009 - 64, v němž zejm. konstatoval: [P]*odává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou.*

Podrobně se výkladem předmětného ustanovení zdejší soud zabýval i v rozsudku z 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, v němž mj. konstatoval: „*Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno*

důsledně dbát na splnění obou [v tomto ustanovení] *uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí* [...].“

Napadený rozsudek krajského soudu je s výše uvedenými závěry plně v souladu, přičemž ani stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, že by v řízení před žalovaným uváděl nové skutečnosti vyžadované citovaným ustanovením zákona o azylu.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost tedy byla shledána nepřijatelnou, a proto byla podle § 104a s. ř. s. odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé (podání kasační stížnosti) a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 2100 Kč a 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupkyni tedy celkem náleží 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu